

HOLMENS KIRKE

Thomka Beátának

Mondanám, most Te kérdezz, írtad nemrégiben
drága barátodnak, akit én csak félve ottózhatok
alkalmi íméleink suta szövegében,
most Te kérdezz arról, hogy „Milyen volt Dániában?”
Így próbállak kérdezni most én is,
olyan messziről, mintha Dániában lennék,
pedig csak a hársfák mögé rejtett
vajszlói katolikus templom kapujában állok,
amerre a Mecsek felől lejtenek a felhők,
és kérdezni próbállak, bár saját bőrömon érzem,
hogy a dániai repceföldek aranyló ikontábláihoz
az aposztrophé sötét alagútján át visz az út,
mégis megszólítás nélkül próbálom
pontosan feltenni a kérdést Dániáról,
még közelebből a sok vizet megjárt dán hajókról,
melyek a repcetáblák aranymezői helyett,
orrukat a hűvös tengeri köd tömbjeibe fúrták,
s élő kísértetként tévelyegtek a távolság sötét alagútjában,
míg otthon az asszonyimák, melyeket a halál küszöbére vetettek,
az Istent szólították éjről éjre, hogy ne kísértse a házat
a már vízbe veszettek sorsa,
s ahogy a vajszlói öregek vasárnapi mise után
még folytatják a magányos könyörgést a távollét útvesztőibe,
úgy folytak át ők is a nagy aposztrophé sötét vizein,
melybe a *világgá menés gyötrő éveiben*
Vukovár, Szarajevó és Dubrovnik hangja elmerült.
Erről próbállak kérdezni, a vitorlákról a nagy, barna dán hajókon,
pontosabban csak egy hajóról, egyetlen dán hajóról,

amely egy 16. századi kovácsműhelyből átalakított,
vörös téglás templomban, a tengerészek templomában,
a kis Kastély-szigettel szembeni Holmens Kirkében
függ alá a festetlen mennyezetről, mint egy világinga.
Írod barátodnak, hogy mennyire meglepett Dániában
ez a nagy vitorlás hajó, amit az Isten házába eveztek
egykor a derék dánok, kijárt ez a tengerészeknek,
kijárt ez a magasan függő hajó,
melyen, ahogy barátodnak gyönyörűen írod,
a tengerről egyenesen az égbe evezhettek,
vagy mindkét irányba, mert hajó kell
a lelket visszavezni a földre terített nagy sárga lepedőkre,
a repcemezőkre, a virágszőnyegre Baranyában,
s a nagy vitorlás hajó a legjobb vinni a lelket,
mert a két kar, mint két evező, az üres vizet lassan lapátolja,
csak nagy barna hajókon repülhet az aranyló ikontáblákhoz,
azon legjobb vinni a lelket az égbe,
szóval erről kérdeznék a vajszlói templom hajójában,
melynek festetlen mennyezetén két repedés fut végig,
s beszivárog rajtuk az égbolt,
mert a Mecsek felől erre lejtenek a felhők,
szóval erről a lejtésről kérdeznék aposztrophé nélkül
az asszonyimák vasárnapi útvesztőjében,
melyek, mint a költöző madarak szállnak az égbe,
a lejtőről, mely a Helmens Kirke mennyezetéről
függő hajótól a tengerbe és az égbe vezet,
és a felfüggesztés nélküli világingáról kérdeznék,
ami néma ritmusra mozgatja a hajó fényes, barna testét,
ami alatt álltál Dániában, mondanám én,
mondanám, megszólítás nélkül,
mielőtt az aposztrophé sötét vize elnyelné a hangot.